

տեղ. մին փիլոնի թարգմանչէն՝ այսպէս. «ըմպիկը եւ պատժանակը» (Ճոք. 19), ուր բնագիրն է լոկ մի բառ, ὀπίξ, բաժակին կամ սկւոյն ծանօթ հոմանիշը: Միւս վրկայութիւնն է Մնացորդաց հնագոյն թարգմանութեան մէջ, կատարուած ասորի բրնագրէն, որոյ «տաշտը» բառին դէմ հայր դրած է չորս, «տաշտքն եւ պատժանակքն եւ բաժակքն եւ ճաշակքն» (Բ, Գ, 22): Հոս ուրեմն «պատժանակը» զատ սպաս մ'է «տաշտէն» ու «բաժակէն». եւ հետեւաբար Հայոց յատուկ առանձին ձեւ մը: Փիլոնի հայ մեկնիչը սոյն անօթիս անուան արտաքին ձեւը եւ իւր ժամանակի սովորոյթ մ'իրարու հետ զուգելով, հետեւեալ բացատրութիւնը կու տայ. «պատժանակն մեծ մայծրայ է, որ առաջի դնեն՝ թէ կամ խմես կամ ի բաց գնա. որպէս պատիժ (իբր արմատ պատժանակին) զայն հատուցանեն, զոր տօսդաքան ասեն» (Լծ. Հես.): Բայց այս յարմարական մեկնութիւնն զմեզ չի գոհացըններ: Գուցէ ոսկեդարեան այդ «պատժանակը» նոյն է հայ «նուագին» հետ. զի ականբեւ է՝ որ Մնացորդաց թարգմանիչը շեղելով բնագրէն, ուզած է Հայոց բնականակաց թուարկութիւնն ընել, որոց մէջ սակայն կը պակասի ամենահասարակ «նուագը»: